Any XXVII — Vendrell, 6 d'Agost de 1932 — Número 1374

El Baix Penedès

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Vendrell, trimestre, 1'50 ptes; Fora, 1'75; Extranger, 2'50
Número corrent, 15 céntims :: Atrassat, 20
ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS
:: REMITITS: 15 CENTIMS LINEA ::
No s'admeten escrits sense firma — No es tornen els originals
ADMINISTRACIÓ: IMPREMTA RAMON

Franqueo concertado

Vendrell! Vendrell! val ben poc, oi?

Aquestes son les paraules de l'amic que, en una lletra que'ns tramet des de La Havana, hi acompanya el *Diario de la Marina* datat el dia 18 de juliol passat. No obstant i la frasse que encapçala aquestes ratlles, l'amic ens fa adonar com en aquella primera plana del veterà rotatiu havaner s'hi parla, en titulars primer, i a seguit amb ressenya, de que «El insigne violoncelista español Pablo Casals ha obtenido un nuevo y resonante triunfo en Bruselas, dirigiendo la Orquesta Filarmónica belga y actuando en otro acto con el violoncelo»; de «Los ataques al ministro de Hacienda don Jaime Carner» que li fa la majoria de premsa espanyola en arremetre contra l'Estatut, tot i posant de relleu els alts carrecs que desempenya l'il·lustre vendrellenc; i, per mes importància encara, ens senyala el fondo dedicat a recordar el fill predilecte del Vendrell, el malhaurat Angel Guimerà, escrit per el vendrellíssim Josep Aixalà i quin article no ens sabem avenir de no publicar-lo.

Efectivament, contemplant aquella pàgina del *Diario de la Marina* hom pensa com l'amic absent i es diu en el seu sí: Si tots els vendrellencs hi posessim una mica el coll per l'engrandiment de la vila, encara podriem animar-la en la materialitat, ja que alguns fills d'ella van escampant per el món els ecos vibrants de llurs personalitats, ja en la tragèdia i la poesia, ja en el pentàgrama i la harmonia més excelsa, ja en la economia crematística!

Però, tot i això, al Vendrell no és factible instaurar una galeria de vendrellencs il·lustres; preferim aquesta mena de bohemia local, desdenyosa per tot el nostre; i ens importa més la picabaralla tonta dels personalismes ridícols que alsar la vista serena vers el nostre cel de glòria on hi podem contemplar estels de primera magnitut.

Vegis ara l'article del bon company Aixalá que va de fondo a la primera plana del *Diario de la Marina* a que ens referim i que ens ha tramés unes mans vendrellenques trémules d'admiració per les notes que en aquella plana s'hi inserten i que, sens ni pensar-ho esdevenen un alt homenatge a la nostra vila.

Divagaciones de un español

Un recuerdo a Guimerá

(Por JOSE AIXALA)

Al disponerme a escribir unas divagaciones para el lunes 18 de Julio, no puedo sustraerme de rendir un merecido tributo de admirativa remembranza, para el gran trágico don Angel Guimerà. Será en mi imperdonable. Soy hijo de Vendrell y fuí su amigo con distinciones que me otorgó inmerecidamente el finado inmortal que hoy se cumplen los ocho años de su muerte, para entrar en el catálogo de los que pasan a la historia con fulgores de su genio.

Fué don Angel Guimerà una llama ardentísima, en la exaltación de la poesía épica. En sus destellos geniales, se anidaba un vibrante romanticismo de amores sedientos de purezas y de virtudes austeras. En su mente, rugian impetuosas pasiones, que salian con furias y arrebatos de amor y dolor, en sus monumentales tragedias. Guimerá acoplaba dos personalidades contrastantes: en su aspecto exterior, ofrecia la estampa de un hombre humilde y recatado, como un vergonzoso en Palacio; pero en el silencio de su hogar, su inspiración fluía a raudales, en conflictos terribles, y con situaciones formidables entre reyes y principes, aristócratas y pueblo y, principalmente, entre tipos de patricios en pugna con el inmenso Imperio Romano.

Se inició de modo ejemplar en los Juegos Florales de 1875, con su canto epopeico, de un hecho histórico, en la conquista romana. Solo obtuvo un «acessit» y como a tal dejó de leerse en la solemnidad de la fiesta. Pero en la comida de honor, tradicional complemento de la «Gaya Ciencia»; en donde se festejan a los poetas premiados, los acentos de «INDIMIL Y MANDONI» sorprendieron a la concurrencia admirada, absorta, en una suspensión de almas cautivadas por la novedad del asunto. Empezaron por levantar la frente cuando se dejó oir el primer verso:

«¡Sonó el cuerno de ausetania!» y en actitud de extreordinaria y peregrina cautividad mental, nadie alteró el silencio dominante que imponía a maestros consumados, hasta el final, con el grito apoteósico de:

«Venganza y libertad!»....
y el pueblo calla».

En aquel instante, uno de los grandes ingenios vernaculares, sin poderse contener, dijo estas palabras que expresaban su maravillosa convicción:

—«Aquí hay un poeta, con vuelo de águila». ¡Esto es grandioso!

Y, efectivamente. A los pocos dias toda la cultura catalana en los personajes que encarnaban un poeta, o un trovador incipiente, un crítico o un literato de fuste, o de cartel, recitaban esta viril composición de género inesperado por su tremendo asunto, su desarrollo espeluzante, además de su gravidez de metro en endecasílabos libres, disciplinados, magestuosos e imponentes. Al oirlos recitar, en tono reclamado por la arrogancia imperial de la forma, semejaban aguerridos ejércitos de los Césares, marchando en columna de honor hacia la gloria o a la derrota, pero agresivos, sin estorbarse ni rozarse, nomo si una fuerza invisible los empujase hacia una tragedia de atlantes.

¿Como y por qué, un hijo de Santa Cruz de Tenerife, a los veinte y un años de residencia en Vendrell, inicia este portento de tragedia, elevando el culto de un ruralismo legendario y cantos patrióticos de las propias gestas, a la cumbre esotérica del Imperio Romano?

El ensayista y filósofo don Pedro Corominas, en un magnífico prólogo a mi modesto libro «Hores vagaroses» (que es lo único bueno que contiene) nos dice por boca del psicólogo vienés Alfred Adler, en su obra «El conocimiento del Hombre», que el caracter y en general el tipo humano que cada uno de nosotros realizará en la vida, es obra de la primera adolescencia. Y ¿qué pudo influir en Angel Guimerá en su adolescencia vendrellense? He aquí una pregunta a la cual debo responder con hechos precisos que más de una vez me han preocupado estudiándolos.

Si el notario don Jaime Ramon, su consultor íntimo, inclinó el espíritu de Guimerá hacia el empleo de nuestra lengua vernacular, existe otra influencia poderosa para las determinantes de su originalidad creadora. Y esta, solo podia hallarla en el escenario en donde Guimerá enraizó sus poemas iniciales, que tienen por epicicloide mental una de las obras más vetustas de España: El «Arco de Bará». Expliquemos esta, que no la he visto citada aun por ningún otro observador.

Para ir a alguna de las propiedades de la familia, o de los amigos del padre de Guimerá, cuando se estableció de nuevo en su villa nativa con su bijo Angel y demás allegados suyos, hay que tomar la carretera que, antes de Jesucristo, ya era la via romana. A poco de salir de Vendrell, aun se mantiene desafiando el curso de los siglos, este famoso ARCO DE BARA que si los indiferentes pasan sin percatarse de su importancia, con la ceguedad del palurdo, en cambio a los hombres dotados de imaginación privilegiada y volcánica, como la del adolescente Guimerá, le resucita épocas milenarias, desentierra gestas esfumadas por lejanos ecos cubiertos de misterios del Imperio de Roma, tan rico en fantasías para los cerebros en los cuales Dios puso la esencia del número.

El ARCO DE BARA, está en la famosa Vía Aureliana que, partiendo de Roma, atravesaba el Rosellón, seguía por Gerona a Tarraco, para continuar, por Sagunto, hasta Valencia. ¡Como acuden a la mente el sitio famoso, el General Quinto Sertorio, asesinado pos su teniente Perpenna!

Aquellas pilastras estriadas del ARCO, que sostienen el clásico cornisamiento, quien quiera que las vea por primera ocasión, imponen con la altivez de los siglos. Es uno de los tesoros artísticos más preciados de Iberia y constituye el símbolo atestiguado del Emperador Trajano. Está levantado a la memoria de Lucio Licino Sura, Cónsul varias veces, y notable personaje, según sus panegeristas Plinio, Marcial y Cassio. Se mantiene firme aún, a pesar de haberse erigido en los primeros años del Cristianismo.

¡Inmensa conmoción habia de causar a Guimerà al enfrentarse con las piedras, veinte veces seculares! Jaime Ramon, además de notario, literato e historiador, fué un ardiente enamorado del ARCO DE BARA, al que dedicó una monografía premiada en los Juegos Florales en 1894.

Seguramente, la febril inspiración del incipiente poetazo de la grandiosidad, se enardecía cada vez que con su padre lo pasaba en viaje a Tarragona, en donde se saturaba de efluvios históricos que le atormentaban la mente, contemplando los bustos roídos por el milenario tiempo, sobre los rasgos de Emperadores de la Roma inmortal, que habían dejado allí la Torre de los Escipiones, más allá el Acueducto y la Necrópolis, o «El Pretorio» magnificente de Julio César y Octavio Augusto, cuyos susurros solo pueden percibirlos los grandes poetas y le descubrían secretos de cien años antes de nuestro Mesías.

Guimerá más de una vez, con Ixart, el famoso crítico de Arte, enamorado de Tarragona en donde vió su cuna, se extasiaba ante este «Pretorio». Allí naciera, de padre Pretor también, el que más tarde se lavó las manos en Judea para sentenciar a Jesús. Es pues mi creencia que todo este mundo, envuelto en siglos y transformado por el correr de la humanidad, inspiraron a Guimerá su «Indíbil y Mandoni», punto inicial de su gloria renombrada, para seguir después con «Judith de Weip», «Gala Placidia», «El Año Mil», «Peregrinación del Alma», «Andrómina», «Cleopatra», «Jesús de Nazareth» y otras producciones, que infludieron en la literatura catalana, el magno sugerente de la nueva etapa, a la que Guimerá debe su glorificación más excelsa.

El espacio que me concede el DIARIO, me priva de extenderme más en esta especie de descubierta que me sugiere el acendrado amor al Vendrell y a sus esclarecidos personajes, ya que a Guimerà lo tenemos por «hijo predilecto» con todo el honor de su linaje apegado al país.

Le ví por primera vez, en la esquina de su propia casa, el año 1875, mientras pegaban en su fachada, un BANDO de Martínez Campos, publicado en catalán, UNICO que seguramente ordenaria el vencedor de la proclamación de Alfonso XII. Estos militares, cuando les venia bien como al Conde de Cheste, a Napoleón, a Prim o Dios sabe quienes más, para entusiasmar al pueblo los trataba a conveniencia suya. Habia que levantar el SOMATEN, para terminar la Guerra Civil, y así se procedió como receta infalible.

En 1920, le busqué para despedirme. Ni en su casa, ni en la Plaza del Pino, le pude hallar. Pero sabiendo como se pasaba horas enteras, en los claustros de la Catedral, allí me fuí y le abracé, con dolores que me arrugaban el alma. Sus ojos estaban cenizos, su mirada vaga, sus «quevedos» cabalgando a media nariz, sin ayudar a sus retinas. Tenia el cuerpo muy encorvado, calado el bombín, sus

brazos largos y caidos. Ya era un pasado glorioso, un sol que se extinguia, y por fortuna no pudo alarmarse porque no me vió como lloraba en sus propias barbas veneradas.

Hoy su tumba quedarà cubierta de flores. Allá van las mias, con devoción admirativa, con acentos tan sentidos como sinceros.

Les dotze del migdia (!)

Cada vegada que llegim aquest pleonasme, i el llegim disortadament massa sovint, sobre tot en programes i cartells, i fins en periòdics que passen per ésser ben escrits, una esgarrifança commou els nostres nervis.

Les dotze del migdia! Si són les dotze, es clar que és migdia, i si és migdia és molt natural que siguin les dotze. Per què, doncs, fer us d'un pleonasme per a indicar l'hora? Que costa pas molt dir: les dotze del dia o senzillament migdia?

Quan ens referim a les altres dotze, no diem mai les dotze de mitja nit sino les dotze de la nit. Per què, repetim, no podem dir les dotze del dia?

En redactar aquesta nota no pretenem donar cap lliçó, ni tenim cap autoritat per a donar-ne de lliçons, ans és el nostre objecte cridar la atenció dels qui, segurament sense fixar-s'hi, fan us d'un pleonasme tan xavacà.

J. S. I.

Passant el temps

Aquesta època estival (¡?) ens ha portat un despertar al qual ja feia temps que no hi estaxem acostumats, car haviem perdu la noció de la seva manera de veurel degut a innombrables circunstàncies. Ens referim al reviscolameni teatral.

Vol dir que enguany la gent es tanca als locals degut a la intemperància del temps? No..! Això no vol significar que hi hagi algun pussilanim que prefereixi restar en lloc tancat en lloc de deambular o prendre un refresc a l'aire lliure, en tant que una cobla desgrana un enfilall de sardanes o l'orquestra recreia les oïdes deixant sentir el darrer ball de moda, com son legió que ho fan encar que sentint la fresca mes batxillera i alguna que altra vegada un ruixat impertinent obligui a replegar-se a l'interior, o fer la determinació d'anar al llit mes aviat del proposat, però com que amb això actualment hom hi compta (la força de la costum) per estar revoltat tot, inclús els elements, vol dir per tant que son molt pocs els que no vulguin desafiar el perill i prefereixin estar a cobert.

Altrament, raò és raò i posats a observar podem anotar que'l teatre ha guanyat adeptes en comparança a anyades anteriors, que talment semblava i feia l'efecte que els de la farándula estaven postergats i ni per favor se'ls volia veure ni sentir en aquests mesos.

Enguany, afortunadament, els de l'art de Talia són ben vistos i millor escoltats. Es clar que si examinem i procurem resoldre les causes de dit problema no seran de dificil solució.

Ens trobem amb dos teatres on hi actuen companyies solvents i a mes, tenen el prurit d'adecentar l'espectacle amb ribets artístics i de decència espectacular que unit a les ganes d'agradar i els preus, que no rebassen els mitjans de cada u, fa que'l favor del public no mimvi, ans el contrari, augmenti i per dita causa es puguin sostenir.

Després si hi ajuntem els altres teatres on cultiven aquestes revistes-vodevilesques en les quals hi actuen un exército de xicotes joves, fresques i esculpturals, lluint gairabé tot quant la naturalesa les ha agraciat, es comprendrà que es formin qües a les guixetes i s'omplenin dits teatres, que, a més de la novetat picaresca te l'encant de poguer admirar la joventut que te una rialla i un somriure constant pel nucli d'admiradors que avui ja formen legió. A mes la clau estriba en el canvi, el renovellament, puig les vedets i les vice-tiples es succeeixen i això fa que l'element jove tingui el prurit de la controvèrcia en si les cames de la Ceci son més ben fetes que les de la Filo. L'obra és el de menys, car la majoria de dites companyies porten les mateixes i les prodiguen abastament. El que cal veure i observar és com la presenten, com la fan, com la vesteixen (això del vestir és un dir) car com més lleugeres van de indumentària més partidaris tenen, i per tant, més discusions. Es el que diuen elles: en aquest temps s'ha d'anar lleugereta i prendreho a la fresca. La qual cosa no fan els partidaris de unes i altres car amb les discusions s'acalenten els «cascos» que es un disgust pels admiradors partidistes i un gust pels venedors de begudes refrescants.

I per si no fos prou, tenim el genre de les varietats. Aquest espectacle frèvol i ínfim que va d'acord amb el temps, de rar que és, car dona cada sorpresa que fa pò. Al millor penses trobar-hi la delectança de la insignificància i despreocupament i et trobes amb malabarismes i preocuments de cap per la exposició de problemes sentimentals, espirituals i casolans en les romanses i cançons que et carreguen el cap amb la exposició i desenrotllo de tantes tragèdies... però no en fem gaire cas si ens hi hem aburrit i al cap de pocs dies hi tornem.

On la proporció és més ínfima, oh paradoxa! és al cinema. Mirant-ho be és natural, car ara sols «viuen» de represes de pel·lícoles sobre-sortints en la finida temporada. Clar que la que s'ho val porta públic, emprò hem pogut constatar un descens. Tal vegada ho fassi el monopoli que priva i fa que com que la competència no es molta donen poc «menjar» i per veure el que ja s'ha vist i pagar a proporció més que al teatre, i que el «sonoro» en certs locals no és molt apropòsit, no tenen el favor d'abans. Vol dir que no hi ha públic? Si senyors! Hi ha gent per tot. Fins per embraçar la via pública escoltant un alta veu, hom hi ha que perd la noció del temps i que quan s'en và del lloc espectacular es troba amb que ja li ha sortit barba.

ICAR

Barcelona, 4 d'Agost de 1932.

Banc de Biscaia

Casa Central, Gran Via, 1.- BILBAO

Capital autoritzat, 100.000.000 pessetes - Capital suscrit, 60.000.000 pessetes

Reserves: 50.000.000 pessetes

Sucursal al Vendrell

Capitals confiats al Banc en 31 de Desembre de 1931

En compte corrent a la vista i imposicions.	Ptes.	346.648.714'85
En compte corrent especial i Caixa d'Estalvis.	»	113.627.557'41
En imposicions a plaç	»	96.601.396'70

Import dels valors propietat del Banc

Pessetes 353.822.109'35

Negociém els cupons venciment 1.er d'Agost

CAIXA D'ESTALVIS

COMPTES CORRENTS: A la vista 2'50 %

Serie A. 3'50 % anual - Serie B. 3'75 % anual

IMPOSICIONS:

De 8 a 89 dies.	3 % anual
De tres mesos a 179 dies .	3'50 » »
De sis » » 364 » . .	4 » »
De un any en endevant . .	4'25 » »

Comarruga Terrasse Hotel

BANYS DE PILA

(SANT VICENS DE CALDERS)

Aigües termals clorurades, alcalinades, bromurades

Temporada

Des de'l 1 de Juny al 15 d'Octubre

Establiment Balneari dotat amb tot confort

a carrec de Salvador Bundó (a) Tuis

Malalties de la Sang i Nervioses

CONSULTA DIÀRIA

PER

En Joan Mateu Tubella

METGE

Ex-intern (per oposició) de la Facultat de Medicina del Cos de M. T. I. M. de S., etc.

Plaça Garrofes, 12 **VENDRELL**

Josep Aleu Masasnel

CORRESPONSAL DEL BANC D'ESPANYA

— I —

ADVOCAT-PROCURADOR

Plaça Pí i Margall, 15, 1er VENDRELL

LITERARIES

ESCLATS

Enraonant l'altre dia, tú i jo a soles,
vaig veure que tenies una clapa,
dessota de l'ull dret, i desseguida
comprenguí que molt poc ja t'estimava.

Si cáus en un carrer i et romps la cama,
créu que tothom riurá;
si un ruc cáu, relliscant, i se'n adonen,
dirán:—«¡Pobre animal!»—

No'm matis amb tos desdenys,
que tan sóls jo vull morir,
en els braços de ma mare,
que ella resará per mí.

Per Déu, no ploris, nena;
guarda eixes llágrimes,
per a'l dia que't quedis
sola, sens'mare.

Déu el formen dos paraules,
la veritat i la raó;
fora d'eixos dos vocables
no hi ha cap força majó.

Al veure ta cara fina
blanca com un glop de llet,
mos llavis, sens'adonar-se'n,
es clouen donant un bés.

Mira tú si goso jo
contemplan-te, hermosa nena,
que quan te veig, desseguit
fujo per tornar-te a veure.

Vaig dir que per dar-te un bés
haguera donat ma ditxa;
¡te'l vaig fer, i d'allavors
no hi goçat més en ma vida!

T'estimava amb tant anhel,
que tan sóls pensava amb tú;
varem renyir, t'hi oblidat...
i ara no penso en ningú.

VALENTÍ CARNÉ

Débiles tomad el acreditado **Elíxir Callol** Es { rápido científico agradable } **que da Vida y Juventud**

INFORMATIVES

Notes Municipals

L'Ajuntament d'aquesta vila en la sessió celebrada dimecres d'aquesta setmana, va acordar; aprovar l'acta de la sessió anterior; donar compliment a la correspondència i butlletins rebuts durant la setmana; aprovar el balanç de comptabilitat del mes de Juliol, l'extracte d'acords del mateix mes i la distribució de cabals per al mes d'Agost; que la Comissió d'Hisenda informi un escrit de la Direcció del Butlletí de l'Institut de Investigacions econòmiques; quedar assabentat de l'acord de la Generalitat concedint a aquest Municipi un termini de quinze anys per a pagar els deutes a la extingida Mancomunitat de Catalunya, protestant al mateix temps i sometent a la mateixa Generalitat el fet d'haver-se lliurat a la mateixa les participacions del Municipi en els tributs de l'Estat; quedar assabentats del resum de recaptació de la segona quinzena del mes de Juliol; aprovar varies relacions de despeses; que la Comissió de Foment estudii l'afer de les obres realitzades per el veí Joan Casellas, amb motiu d'haver-ne realitzat més de les que va sol·licitar; que la mateixa Comissió estudii el que procedeix fer davant la demanada de la veïna Paula Sellarés en relació amb el carrer dels Trulls; i després d'alguns precs i preguntes s'aixecar-se la sessió.

* * *

TAXIS VIDAL
Doctor Robert, 21 - Teléfon 37 A

* * *

TEMPORADA D'ISTIU
GELATS DE QUALITAT
Mantecados i Biscuit Glacé
Per encarrecs: Pau Casals, 42
PRODUCTES NIN

CAIXES DE SEGURETAT contra Foc i Robo AMB SECRET «INVULNERABLE»
MODELS DES DE 290 PESSETES
Bàscules Pont, per a pesar camions i especials per Bocois, garantia d'afinació i resistència per 10 anys
Fabricants: S. A. E. de Arcas Invulnerables - Layetana, 54 - BARCELONA
INFORMES AL VENDRELL: A. BORRELL - Carrer Alt, nùmero 10

MOSAICS JULIVERT
REUS Carrer de Riudoms, 3 — TARRAGONA Reding, 3 — VENDRELL Nort, 7
Mosaics Hidráulics-Rajoles de Valencia i vidriades
CIMENTS DE VALLCARCA (Ràpit, Lent, Portland, LANDFORT)
Material de "URALITA" i demés articles del ram de construcció
Aquesta casa comunica a la seva clientela que la botiga-despatx, ha sigut instal·lada en el mateix local del dipósit de materials, carrer del Nort, 7, al costat del Banc de Biscaia i enfront del número 12 del carrer del Dr. Rodert, on havia sigut fins ara.

Bigues de Ferro
Bàscules i Cuines econòmiques
a comissió
Entrego les comandes a les 24 hores
CAIXES DE CAUDALS
Serrallería de Pau Socías (Traus)

ca-vila: Carrer Nou, (qui em tenia de dir que viuria a l'Havana al carrer «Vuit») cap-amunt, tombava en l'abeurador-llarg de les Quatre Fonts, prenia Muralla fins a la Plaça Nova, per a entrar al carrer Alt, enfocar el de Mar, tot donant contra marxa, a fi de que en la pendent el cèrcol no fugís del meu control.

Al passar per davant de Cal Cadiré, on hi havia un pobre home sentat en el balcó de l'últim pis, i parlava sempre incoherències perque «No les tenia totes», li feia el crit maliciós de tota la canalla al sortir de Estudi:

—¡Ca... diré!...

I ja la teniem armada. L'home sortia amb uns esbufecs desesperats.

—¡Ca... diré!... Cadiré! ¡Diga-ho tot, morros de... *figa*.

I mentre ell se les havia, plè d'engúnia, crida que crida, jo el perdia de vista i de sentit. En arribar a la cantonada de la Font de la Menya, feia alto, davant de una carreta tirada per bous, única que vaig veure al Vendrell. Era del *americano* de Cal Roig. Vestia de levita, feta de llí, tot al istil de Cuba, d'on havia portat la moda que no va treure arrels. Allò de amarrar els bous per les banyes i fer-los tirar de cap, no esquèia pas a la nostra gent.

L'*americano* de cal Roig era un home excessivament treballador, cosa natural en un vendrellenc dels de bona mena. Tot aquell final del carrer de Mar era de la seva pertenència. Vivien entre cal Drac i cal Lleó, una altra personalitat que sempre es pasejava, després de dinar, fumant un puro de l'Havana, que'l que meys podia jo figurar-me, al envejar fumar *puros* de l'Havana, era el que jo arribaria a aborrir-los, a causa de fumar-los per obligació, tant per provar-los elaborats, com abans de que'l tabac estigués en condicions d'esser adquirit pels fabricants. La Maria Pelada, veïna del senyor Lleó, arreplegava, les burilles. Mes d'una vegada jo li obria conversa sobre una gent tan rica, que'm semblava no podia atrevir-me ni a saludar-los.

—¡Si tu sapiguessis, nen, que son unes persones plenes de seny, que fan caritat i enraonen amb mi com si tal cosa!

sobre el paper de la màquina.

¡Que carambes! Encara que tot sigui passat per aigua, anem a reviure uns moments del passat, a fi de que nostra velleta ens digui si al Vendrell del 60 al 70, no era una sucursal de l'Arcadia, un poema de la vida convertida en pom de flors, per entre les ànimes del nostre escenari. Que si tenien malsdecaps a casa seva, en quan sortien al carrer, semblaven respirar les felicitats de l'Olimp, on els Deus amb les Deeses de casa nostra, bevien en àmfores de plata, els deliquis espirituals del hidromel, despertant la gràcia del amor, en la ventura emanada del cel.

II

Si l'autor de la hermosa novel·la (histórica) «Les llágrimes de Sant Llorenç» no sab explicar-se el perquè la seva memòria li ofereix vives i fresques llurs impressions de l'Havana, malgrat l'haver-se-li esborrat en la ment les anécdotes de l'any passat, també a mi boi em resulta un misteri; puig acudeixen a la meva imaginació moltes trivialitats de la infantesa, sens recordar, ni gota, les mil coses de la segona joventut.

Per a mi és que en les célules cerebrals hi ha recons guardadors de les primitives impressions. Son una mena de planxes fonogràfiques, on es mantenen inèdites una multitut de vibracions que, en determinats moments, es destapen, descubrint-nos notes del temps de la picò. Si, destriades no son figa ni raïm, al juntar-les de vegades queden historietes arrodonides, o prenen aspectes insospitats com aquells davantals fets de retalls, amb els qual, les dones de casa nostra no solament demostraven el seu afany económic, sinó l'enginy mestrívol de confeccionar una cosa vistosa, amb les deixalles del calaix de la costura.

Comarruga

Dies passats es feu la inauguració oficial del local destinat a punt de reunió de les famílies que estiuejen a aquesta platja, organitzant-se a tal fí un ball, que resultà molt lluit i plè de distinció, anant el programa a carrec de la Orquestrina Gomis d' aquesta vila.

Aquest local, montat de peu enguany, és una cosa coquetona i està arranjat en forma senzilla però de gust exquisit, ressaltant hi l' enllumenat eléctric a base de cristalls lluminosos, i lluint un mobiliari modern que dona un tò elegant al conjunt. Ens plau remarcar com en sa construcció s'hi han emprat sols elements vendrellencs, com son: Isidre Jornet, paleta; Anton Ferrer, enguixador; Josep Güell, fusteria i Pau Diu electricista, a tots els qui cal felicitar per el seu encert.

El nou local ha sigut batejat amb el nom «Casal Comarruga» i la seva primera junta directiva ha quedat elegida en la forma següent: Dr. Francesc Camllonc, president; Joan Trillas, secretari; Rossend Ribera, tresorer, i vocals Dr. Francesc Xercavins i Ricard Graells, havent-se a l'ensems elegit una Camissió de festes que està integrada per els senyors Agustí Juandó, Juliá Calvet, Anton Juandó i Ramon Ribé.

Desitgem a la nova entitat molta prosperitat i encert, doncs ella pot esdevenir un bon promotor del foment d'aquesta joliua platja.

—

—Demá, diumenge aquesta platja celebrará la seva festa major, havent-se organitzat una serie d'espectacles i divertiments per la xicalla i grans, amb numeros populars, d'esport, focs i musicades per sardanes i saraus, de manera que demà a Comarruga s'hi farà festa plena.

* * *

Avui, diada de Sant Salvador, el Club d' Esports, com te per costum d'uns anys a aquesta part, s'ha emprés un programa de festes per a solemnitzar com cal la nostra «festa major petita», a quin efecte al migdia la colla de castellers del mentat Club aixecarà una sèrie de castells, a la tarda es farà una vetllada literària-musical, mig en sèrio i mig en broma que han batejat amb el nom de «Radio-Club-Vendrell» i a la nit, després d'un castell de focs es farà un sarau amb la orquestrina Melody-Jazz.

Demà, diumenge, a la tarda, ha organitzat el Club un partit de fútbol entre el seu primer equip i el de veterans del mateix; partit que serà benèfic i a favor de la família del ceguet Rafel Ventura i Casas, veí d'aquesta vila. Es d'esperar que'l públic sabrà correspondre a l'humanisme a que està destinada la recaptació d'aquest encontre.

* * *

Bisuteria : Monedes : Targetes : Penjalls : Anells
CATALONIA
SALVADOR BORRUT
FERNANDO, 41 BARCELONA
Descompte del 10 % als llegidors de «EL BAIX PENEDÈS»

* * *

Per fi sembla ha entrat el temps a una serenor estiuenca que tots desitjavem i fa uns dies de veritable istiu Amb tot, les nits no son xafagoses i esdevenen fresques.

* * *

P. Casanova i Rius
ADVOCAT
(Del Col·legi d'Advocats de Tarragona)
Prat de la Riba, 1, entr.sol VENDRELL

* * *

La veïna població de Llorenç del Penedès celebrarà la seva festa major els vinents dimarts, dimecres i dijous, festa que cada any te molta nomenada per les bones orquestres que allí solen actuar-hi. Enguany, al Centre Moral tornen a tenir la Cobla Barcelona, a la Cooperativa la Orquestra Escalas i a Cal Marçal els Nois d'Olesa.

* * *

Ramon Sanahuja Soler
ADVOCAT
Tots els diumenges: Fonda del Comerç VENDRELL
Dies feiners: A. Guimerá (abans St. Agustí) TARRAGONA

* * *

La marfuga del mildiu està fent molts estralls a les vinyes d'aquesta rodalia, amenaçant seriosament la collita que, a hores d'ara ja se'n porta una bona part de perduda

* * *

toldrà
SASTRE
Sempre al corrent de la Moda
* * *

Prèstecs hipotecaris amortitzables de 5 a 50 anys sobre finques
P. Plana Mañé
AGENT DE PRÈSTECS PER EL
BANCO HIPOTECARIO DE ESPAÑA
Major, 10, pral. VENDRELL

SECCIO OFICIAL

Jutjat Municipal de Vendrell

Es posa en coneixement del públic que, segons la Llei de Matrimoni civil vigent, des de el 4 del corrent mes, tots els matrimonis han de celebrar se civilment, sens perjudici de que els que vulguin poden casar se per la Església, abans o després. De manera que'ls contraents deuran comparèixer en instància firmada en el Jutjat municipal, un mes abans del dia que tinguin senyalat per a la celebració del matrimoni, i se'ls enterarà dels documents que han d' acompanyar-se a dita instància i tramitació que cal fer.

Vendrell, dos d'agost de mil noucents trenta i dos.—El Jutge municipal, *I. Martorell.*

REGISTRE CIVIL

Naixements: Un nen fill de Francesc Inglés Camell i de Elisa Rafeques Fontanals, Duc de la Victoria 13; dos nens fills de Josep Calbó Chaparro i de Josepa Romagosa Fraixedas, Zurbano 2; un nen fill de Valentí Pamies Ciuró i de Rosa Coral Català, carrer de Garcia Hernandez, 14.

Matrimonis: Cap.

Defuncions: Cap.

IMP. RAMON-RAMBLA 4 DE MARÇ-VENDRELL

ES VEN LA CASA
senyalada amb els números 2 i 4 de la carretera de Santa Oliva, on hi ha instalats un ferrer i un fuster-carreter. Donaran raò els seus propietaris: c. Nou, 57.

Es ven una casa
al carrer de Sant Magí, número 106, lliure de cens, amb aigua de propietat. Informarà a la mateixa casa.

ES VEN UNA CASA
situada al carrer Nou d'aquesta vila i senyalada amb el número 38. Per informes dirigir-se al carrer de Garcia Hernández, (Olm), número 6.

Es ven una premsa per vi
moguda a motor, sistema Figueras de Vilafranca del Penedés, en molt bon estat de conservació i a preu molt econòmic. Dirigir-se al Sindicat Agrícol d'aquesta vila.

Rafel Fusté
Pèrit Agrònom
Compra-venda, peritatge i recana de finques
AIXECAMENT DE PLANOLS
NOTICIES I CONSULTES
Carrer de Mar, 18 VENDRELL

Els migdies de la vila, eren lapsus de repòs, tant per fer una bacaina els homes, mentre les mestresses rentaven els plats, com per a escarraçar-se la quitxalla amb els seus jocs tradicionals. Jo fugia de tirar al «gep» al carrer de l'Olm, perque els Capis, els Casets, els Giberts, i els Segarres eren més grans que jo, i tiraven la pilota amb fúria. Per influències nascudes de una inclinació personal, agafava un cèrcol de ferro dels que'n deien *Ventres*. Amb el meu pica-mà, ¡clan! ¡clan! ¡clan!, donava el tom de les gralles. Una cerca-vila que'm feia pahir bé.

El meu company de infantesa, no el podia heurer els migdies. Era el Peret (midoné) que anava a estudi a la «Plaça dels Alls» amb el Jaumet Llugari. Per una espécie de conveni, celebrat entre el professor Calafell (a) *L'ànima seca* i el senyor Genís, permetia als seus fills, Pere i Quico, de fer entrada a les dues de la tarda, doncs amb la fabricació del *midó*, tenia les seves hores distintes de la majoria de la indústria vilatana.

El bondadós Pere Alsina, que tenia un genit predisposat a la amabilitat, va morir-se fora temps, en plena joventut. Era el meu corresponsal en els temps de la Solidaritat, i es bevia els ulls d' admiració, per a el seu company, avui Ministre d'Hisenda de la República. Em parlava del Jaume Carner com un enamorat exulta les belleses de la seva elegida. Com s'hi rebejaria ara, si el Pere visqués!

Jo no solament m'esmunyia de la fúria del «jep» per la causa expresada, sino que també em donava escrupol acanar en el «bòlit». La raó era tan horrible com tenia de esborronament. Expliquem-la aquesta efemérida luctuosa.

Treballava en la cantonada del Portal del Miquelot, al capdevall de la Baixada, vòra del «*Café de la Constancia*», com es llegia en una mostra del frontal-i que tothom sols coneixia per «el Café del Tàpi» un excel'lent obrer en el metall d'aram. Després de feta una caldereta, o una paella, calia enfortir-la a cops de martell, col'locant-los com un seguit de punts, un al costat de l'altre, sens repetir-se en el mateix lloc, ni deixar cap troç de superfície sense la martellada.

El seu acompassat ¡pim! ¡pim! ¡pim! era d'un ritme constant, sense interrupció. Els nois d'Estudi, ja ens hi haviem fet. Erem com els maquinistes dels vapors que s'adormen al ritme dels pistons, i si la màquina falla, tot seguit es desperten. Nosaltres donavem les lliçons com si el martell i la enclusa del senyor Panxa, realment no existissin. Per accidents de la vida, m'hi vaig fer amic del noi que li quedava, puig el mes gran era a Cuba i, anys després, el vaig coneixer de Capità de la Guàrdia Civil, en la ciutat de Caibarien.

El noi del Panxa duia un ull tapat amb un aparell que se'l lligava darrera el cap. I com jo he tingut sempre la perfidiosa indiscreció de volguer-ho saber tot, em và referir la seva desgràcia de una manera tan impressionanta, que'm va fer aborrible el joc del «bòlit». ¡Oh, és esgarrifós!

Em va contar que jugava al bòlit amb l'Antonet Boté, en la esplanada de la Estació, un migdia inoblidable per a les dues famílies. El mateix xicot del Panxa, havia fet un bòlit del cap d'una lligada de cércols, que allavors els boters gastaven a dojo. L'Antonet Boté havia fet una tirada que arribava qui-sap on. Al anar a picar, el noi del Panxa se li posà a una cana del bólit, amb el mocador extés per a agafar-lo...

—«¿Pico u?... ¡Home! fes-te enrera que el bòlit li has fet massa punxa i et pot foradar el mocador.

—Tira, tira, tira!

—Mira que ets massa a prop, i pots fer-te mal?

—¡Pica, home, pica que caurás en la cangrí!...

L'Antonet Boté picà fort. El bòlit saltà com un molinet, fent un moviment rotatiu. Descrigué una parábola, que no va arribar en terra, clavant-se en l'ull del Panxa; produint-se una catàstrofe esborronadora ¡Sigué un horror!

Tota la vila sentí la tremenda desgràcia. I després de horrors i dolors, el pobre infortunat quedà amb la imperfecció irremeiable per a tota la seva vida.

Des de aquell moment, vaig aborrir el joc del «bòlit». Als migdies ¡clan! ¡clan! ¡clan!, me les emprenia, tot solet, fent la meva cer-